

SERENA PATELOVÁ

PÁJIN KLUB MAZLÍČKŮ

POHROMA
NA VODÍTKU

ilustrovala
Emma McCannová

 P R E S S

Pájin Klub mazlíčků: Pohroma na vodítku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Serena Patelová
Pájin Klub mazlíčků: Pohroma na vodítku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Máte rádi
ZVÍŘATA,
KAMARÁDY
a ZÁBAVU?
Tak se přidejte...

Věnováno Kate, která věří, že všechno dokážu –
zvláště když tomu nevěřím já.

– *Serena Patelová*

Věnováno DG,
který vždycky s elegancí zvládá tisíc věcí najednou.

– *Emma McCannová*

PÁJIN
KLUB MAZLÍČKŮ

**POHROMA
NA VODÍTKU**

SERENA PATELOVÁ

ilustrovala Emma McCannová

C PRESS

ČTI ZA NÁRODÁK!

První stránka – a jste v národáku. Každá další nás posouvá blíž k vítězství. Co vám čtení přinese? Zjistíte na www.ctizanarodak.cz. Albatros Media podporuje osvětovou nekomerční kampaň na podporu čtenářství, kterou inicioval Svaz českých knihkupců a nakladatelů.

1. kapitola

PSÍ DILEMA

„Pájo, koukej ztlumit tu televizi! Já teď telefonuju!“
pokřikuje na mě z obýváku moje VELICE otravná, starší,
ale v žádném případě ani za mák chytřejší sestra Adéla.

„Laskavě se přesuň do jiného pokoje! A zas tolik ta
televize něřve!“ odpovídám jí.

„Moc pokojů, do kterých bych se mohla přesunout,
tady nemáme. Jestli sis nevšimla, tak tady jsme v bytě!“
zaječí Adéla a práskne dveřmi obýváku.

Ušklíbnu se na zeď a pro jistotu ještě víc zesílím zvuk.
Adéla je TAK otravná.

Je pondělí a teprve třetí den letních prázdnin a já
se PŘÍŠERNĚ nudím! Nemůžu uvěřit, že mě čeká ještě

dalších šest dlouhých týdnů. Od soboty jsem viděla tři dokumenty o divoké přírodě, poslouchala svůj oblíbený podcast 101 faktů o mazlíčcích, o kterých jste ani netušili, že je potřebujete znát, a zhlédla dvě epizody svého úplně nejoblíbenějšího televizního pořadu **KLUB MAZLÍČKŮ**.

Jsem teď u táty v bytě, ale ten je dneska v práci.

Pracuje ve finančním oddělení velkého supermarketu, takže prý dělá něco kolem peněz. Podle mě to znamená, že hodně kouká do notebooku a řeší po telefonu něco, čemu říká rozpočet. NEKONEČNÁ NUDA!

Když můj oblíbený pořad skončí, vypnu televizi, vezmu si telefon a napíšu zprávu.

Tati, já se nudím.

09:12 ✓

Čekám, až se objeví
malé modré fajfky, které
znamenají, že si tatínek
zprávu přečetl, ale
pořád nic.

Tati, jsi tam?

09:12 ✓

Napíšu a odešlu další zprávu. Nic.

Tati

09:14 ✓

Tati

09:14 ✓

Tati

09:14 ✓

Modré fajfky se znenadání objeví všechny najednou.

Teď píše táta.

Pájo, víš, že musím pracovat.

Co kdyby sis uklidila pokoj?

Nebo vybal ty krabice,

co se už čtyři týdny válí v rohu.

09:18 ✓✓

Tak nic.

09:20 ✓✓

Určitě si dokážu najít něco
zajímavějšího na práci.

09:20 ✓✓

Odložím telefon, lehnu si na postel a chvíli zírám
do stropu. To je taky docela nuda. Táta se sem
přistěhoval teprve před měsícem. Předtím jsme

všichni společně žili v domě s pěti ložnicemi, dvěma koupelnami a garáží.

Jenže tatka s mamkou se rozešli, takže jsme museli dům prodat a pořídit místo něj něco menšího. Tatka se nastěhoval sem do bytu v domě zvaném Willow House, zatímco maminka koupila malý řadový domek v ulici Lea Lane, asi deset minut chůze odsud. Rozchod rodičů mi nijak zvlášť nevádí; ze začátku jsem byla smutná, ale pak jsem viděla, že když jsou od sebe, jsou šťastnější. A tak jsem šťastná za ně. A mít dva domovy je mnohem lepší, než jsem si představovala. Mám dva pokoje, což je super, ale někdy si nemůžu vzpomenout, v jakém z nich jsem nechala věci, které zrovna potřebuju. A v pokoji, který mám u táty, je rozhodně větší nepořádek. Mamka by mi NIKDY nedovolila mít pokoj v takovém stavu.

Rozhlédnu se po plných krabicích a hromadách oblečení, které jsem si ještě neuklidila. Nejspíš bych si měla ty věci trochu utřídit. Otevřu první krabici – áááá, moje zvířecí plakáty! To je rozhodně dobrý začátek.

Na dně krabice objevím velký kus lepicí hmoty a rozbalím první plakát. Je na něm roztomilé štěňátko sedící v košíku. Z dalšího na mě velkýma modrýma očima hledí chundelaté kotě. Který z nich mám pověsit na to nejdůležitější místo uprostřed? Musím si to pořádně rozmyslet... Aby se mi lépe přemýšlelo, pustím si na tabletu další díl **KLUBU MAZLÍČKŮ**. A zrovna je to ten o křečcích! Už jsem všechny díly viděla nejmíň milionkrát, ale tenhle je jeden z mých nejoblíbenějších!

Ještě nějakou chvilku řeším svoje plakáty, ale pak mi začne kručet v břiše. Když se chystám dojít si pro něco na zub, zakopnu o roh postele a narazím si palec. AUUUUU! V tu ránu se mezi dveřmi zjeví Adéla, protože mě slyšela křičet. A myslíte si, že mi nějak pomůže? Ne, prostě tam jenom stojí, zírá na mě a směje se. Jak já závidím všem jedináčkům!

Adéle bude za chvíli šestnáct a myslí si, že snědla všechnu moudrost, což rozhodně není pravda. Ale protože je starší,

mamka s tatškou mají pocit, že by mě měla hlídat, když jsou v práci. Jenže mně je skoro devět, takže nepotřebuju, aby mě někdo hlídal. Umím si udělat toast a koktejl, což znamená, že už se o sebe umím postarat sama!

Každopádně, jak jsem říkala, jsme teď na pár dní u táty a zítra se zase vracíme k mámě. Takhle se v podstatě budu stěhovat celé léto, což mi snad ty dlouhé prázdniny trochu zpestří. Normálně bych trávila čas s Kátou, svojí nejlepší kamarádkou ze školy. Jenže ona je teď s rodinou na celé dva týdny na dovolené v Turecku. To je celá věčnost! Ale nemůžu se na ni zlobit, Kátina rodina je fakt skvělá. Dokonce mě pozvali, abych jela s nimi, jenže máma řekla ne, protože je to prý moc daleko na to, abych jela sama. Snažila jsem se jí vysvětlit, že bych byla s Kátou a její rodinou, ale máma to smetla ze stolu s tím, že tomu nerozumím. To říká o spoustě věcí.

Otevřu si zprávy a nahoře v seznamu vidím tu poslední od Káti. Psala mi včera a poslala fotku celé rodiny na lodi pohupující se na tom nejmodřejším moři.

Vypadá to úžasně. Káťa mi napsala: „Kéž bys tu byla s námi!“ Jo, to si taky přeju, pomyslí si.

Káťa má dvě zlaté rybičky, které se jmenují Mario a Luigi, kočku jménem Pickles a ještěrku jménem Artur. Má obrovské štěstí.

Nabídla jsem se, že

se jí o mazlíčky

postarám, když

je pryč, ale

obvykle to dělá

jejich sousekka.

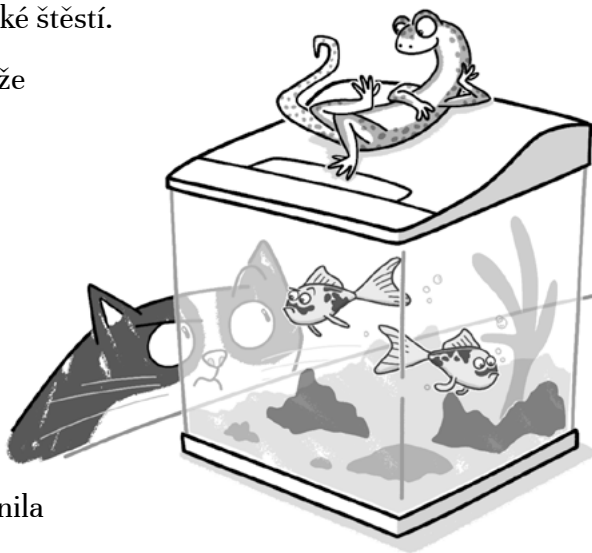
A když jsem se

o tom jenom zmínila

před mamkou, výraz jejího

obličeje mi okamžitě prozradil, že podle ní to rozhodně

není dobrý nápad!

Vrátím se do pokoje se svou svačinou a bolavým
palcem a přejeďu pohledem hromadu plakátů na zemi.
Proberu si je později. Pak mrknu na hodiny. To snad ne,

vždyť je teprve půl jedenácté dopoledne! Co budu dělat, než se táta vrátí?

S Adélou se bavít nebudu, to vůbec nepřípadá v úvahu. Mamka sice pořád říká, že jsme si bývaly blízké a pořád si spolu hrály, ale já si nic takového nepamatuju. V poslední době si mě Adéla vůbec nevšímá, maximálně na mě občas zakřičí nebo se mi vysměje. Fakt nejlepší kámoška!

Můj pořad o křečcích skončil, takže zavru aplikaci a jdu na svoji oblíbenou webovou stránku Planeta mazlíčků. Jak jste si nejspíš všimli, mám hrozně ráda zvířata. To je to, co mě nejvíc baví. ZATÍM žádného domácího mazlíčka nemám, ale snažím se rodiče přesvědčit. Vlastně mi ani moc nezáleží na tom, jaké zvíře by to bylo, ale moje volba číslo jedna by byl pes. Zjišťuju si informace o všemožných zvířatech a vedu si složku, abych byla připravená na jakoukoli nouzovou situaci, která by kolem zvířecích mazlíčků mohla nastat. Nikdy totiž nevíte, co se může přihodit! Dokonce jsem si vytvořila i prezentace v PowerPointu a různé další věci.

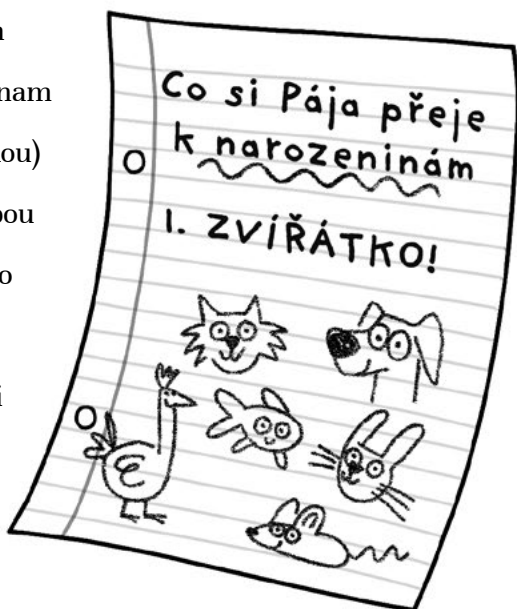
Myslím, že všechno opravdu začalo tehdy, když mi bylo asi šest let a naše stará sousedka, paní Jonesová, si pořídila agamu vousatou jménem Bert. Občas ho brávala ven na zahradu a já si s nimi povídala přes plot. Bert byl nejlepší. Paní Jonesová mi někdy dovolila si ho pochovat

a on mi usínal
v dlaních –

to bylo tak
roztomilé! Poprosila jsem
mámu a tátu, jestli bych si mohla pořídit svého vlastního
Berta, a oni samozřejmě odmítli. Od té doby se je snažím
přemluvit, aby mi dovolili mít domácího mazlíčka. Je to
zvláštní – čím víc to odmítají, tím víc je chci přesvědčit.

Tuhle sobotu mám narozeniny a jediný dárek
na celém širém světě, který si opravdu přeju, je domácí
zvíře. Každý rok to nenápadně naznačuju, ale nikdy
to nefunguje. Letos jsem
rodičům prostě dala seznam
(s jednou jedinou položkou)
a připravila si místo v obou
svých pokojích – všechno
v naději, že udělají tu
správnou věc a pořídí mi
mazlíčka – jakéhokoli!

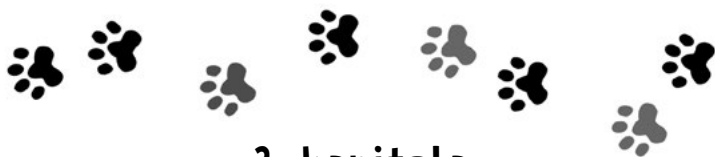

Jenže to nejspíš zase k ničemu nepovede. Maminka řekla jasné ne a ODMÍTLA jakoukoliv diskusi, zatímco tatínek jenom pokrčil rameny a řekl, že teď bydlí v bytě a že není v jeho silách něco takového zařídit – ať už to znamená cokoliv. Rodiče dokážou být tak otravní!

Každopádně zpátky k dnešku. Slyším Adélu ve vedlejší pokoji, jak telefonuje s kamarádkami. Mluví o nějaké umělecké akci, které se má přes léto účastnit. Teď to rozebírá pořád dokola. TAKOVÁ nuda. Teda, mně umění nevadí, docela se mi líbí, když ho děláme ve škole, ale způsob, jakým o něm Adéla mluví, z něj dělá úplně nezáživnou věc. Myslí si, že toho ví strašně moc o liniích, světle, barvách a skrytých významech. Přitom někdy je kytká prostě jen kytká!

Začnu odepisovat Kátě, jaká je tu bez ní nuda, a vtom zaslechnu zvenku nějaké zvláštní zvuky. Možná se tu konečně děje něco zajímavého! Moment, není to... psí štěkot?

2. kapitola

POHROMA NA VODÍTKU

Rychle přeběhnu k oknu, abych se podívala, odkud zvuky přicházejí, a shlédnu dolů na společnou zahrádku. Opravdu je tam pes! Jsem nadšením bez sebe! Teda lépe řečeno je tam pes s nějakým klukem. Moment... já ho přece znám... teda toho kluka, ne toho psa! Chodí do stejného ročníku. Jak mu jenom říkají? Páťa? Máťa? Počkat, už vím – Maty! Vůbec jsem netušila, že bydlí tady a že má psa. Je to ještě štěně, myslím, že je to labrador.

Maty zvedá ruku a dává psovi signál, aby si sedl, ten na něj ale dál vesele skáče. Viděla jsem na internetu spoustu videí

o výcviku štěnat – možná bych se ho mohla zeptat, jestli nepotřebuje pomoc. Není to ale divné? Vlastně ho moc neznám. Ale zase chodíme do stejné školy. A bylo by fajn trávit čas s někým v mém věku. Navíc jsem ještě ani neměla příležitost jít se podívat na zahradu.

Zavolám na Adélu, že jdu dolů (i když mě stejně neposlouchá), a vyjdu ven. Mamka nerada vidí, když se toulám sama, ale zahrada je přece součástí budovy, ne?

Tátův byt je ve třetím patře. Nesnáším výtah v tomhle domě, je starý, rozvrzaný a vydává divné zvuky. Táta říká, že má své kouzlo. Já tvrdím, že mě děsí! Tak jdu radši po schodech a cestou dolů míjím pár sousedů. Paní Baxterová, která bydlí ve druhém patře a vždycky vypadá mrzutě, se na mě zamračí a řekne: „Po schodech se neběhá!“

„Promiňte!“ zakřičím, když kolem ní prosvištím.

Potom potkám pana a paní Dhaliwalovy z prvního patra – ti jsou hrozně milí. „Ahoj, Pájo! Měj se, Pájo!“ smějí se, když přeskočím dva schody naráz.

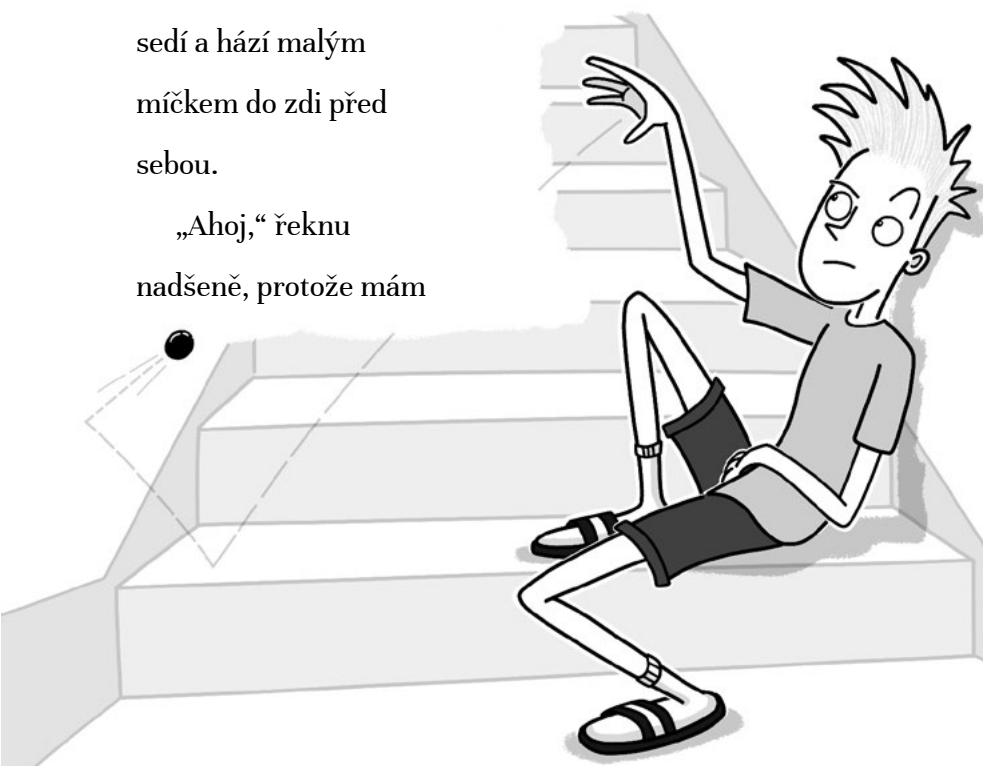

„Dobrý den, omlouvám se, nemůžu se zastavit!“
odpovím jim přes rameno.

Když sbíhám do přízemí, uvidím někoho sedět na nejspodnějším schodu. Je to nějaký kluk, kterého neznám, ale už jsem ho párkrát zahlédla, když jsem vcházela do Willow House nebo z něj vycházela. Vždycky jsme ale spěchali, takže jsem neměla čas ho pozdravit.

Myslím, že je přibližně stejně starý jako já. Blondaté vlasy mu trčí do špiček, má na sobě modré tričko a kraťasy a jen tak tam sedí a hází malým míčkem do zdi před sebou.

„Ahoj,“ řeknu nadšeně, protože mám

pocit, že bych mohla mít dalšího kamaráda. „Já jsem Pája.“

Podívá se na mě, zamračí se a pak se zase vrátí k míčku. Asi mi nechce říct, jak se jmenuje. Nevychovanec jeden!

Pokrčím rameny, proklouznu kolem něj a otevřu dveře, které vedou do zahrady za domem. Okamžitě ucítím vůni posekané trávy a na kůži mě zahřejí sluneční paprsky. Páni, ta zahrada je obrovská. Uvidím starou vrbu – proto se asi dům jmenuje Willow House. V jednom rohu zahrady rostou divoké květiny všech barev. Jsou nádherné! Na pravé straně zahrady roste vysoká tráva a na druhé straně je zahrada obehnaná zdí, podél které se táhnou živé ploty. Slyším zpívat ptáky a kolem nosu mi zabzučí včela. Vyjdu ven a hned málem zakopnu o velkého spícího psa. Jů, je to baset, myslím, že už je docela starý. Baseti bývají dobří lovci, ale tenhle na to moc nevypadá. Hlasitě chrápe a jedno velké ucho mu zakrývá oči. Roztomilost sama!

„Dávej pozor!“

ozve se najednou.

Vzhlednu a vidím,

že je to Maty,

který se pořád

přetahuje se štěnětem

labradora. Je to fenka (myslím, že je vám jasné, jak jsem

to poznala) a hlasitě na Matyho štěká, válí se po zemi

a packami máchá ve vzduchu. Když mě uvidí, vyskočí

na nohy, a já si všimnu, že má na sobě postroj, což je

něco jako psí vestička. Četla jsem, že se hodí pro výcvik

štěňat. K postroji je připevněné dlouhé vodítko a Maty

drží jeho druhý konec. Já mám ale pocit, že jim to

trochu komplikuje život. Štěně totiž běhá kolem Matyho

dokola, takže se současně s ním otáčí i Maty! A teď se mu

do vodítka zamotala noha a labrador pořád běhá dokola,

takže svého páníčka úplně omotal!

„Jsi v pořádku?“ zeptám se a spěchám mu
na pomoc.

„Jo, jo, není to tak hrozné, jak to vypadá, snažím se ji cvičit, víš. A ji to hrozně baví...“ zašklebí se Maty. Štěně najednou silně trhne vodítkem a on spadne obličejem do trávy. Vodítko má omotané kolem celého těla a vypadá trochu jako egyptská mumie!

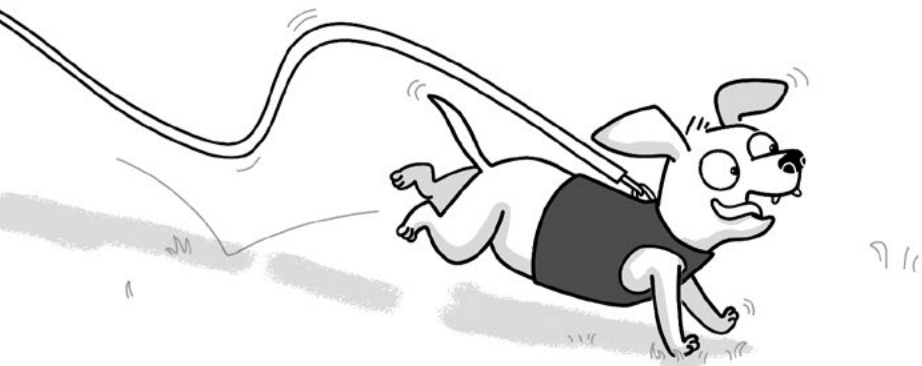
Pomůžu mu vstát a začnu ho pomalu otáčet, abych ho pomohla osvobodit. „Jak se jmenují?“ ukážu

při tom na oba tolik odlišné psy. „Ten baset, o kterého jsi málem zakopla, se jmenuje Rádža. Máme ho odjakživa, teda alespoň já si to tak pamatuju. A tohle je naše nová štěněcí dáma, říkáme jí Luna. Je jí teprve šest měsíců,“ vysvětluje Maty, kterému se mezitím konečně podařilo vymotat. Bohužel právě v té chvíli se Luna rozhodne využít příležitosti a rozběhne se ke mně. Maty si příliš pozdě uvědomí, že už nedrží vodítko, a nemůže Lunu zadržet! Kleknu si, abych se s ní pozdravila, ale špatně odhadnu, jak rychle běží, takže mě málem porazí. Než vůbec stihnu znovu získat rovnováhu, olízne mi obličej a radostně zavrtí ocasem.

„Líbíš se jí,“ zasměje se Maty.

„Mně se Luna taky líbí,“ usměju se a polechtám ji na bříšku.

Maty však najednou zesmutní. „Škoda, že mojí mámě ne,“ povzdechne si.

„Cože? Proč ne?“ divím se, zatímco mě Luna převalí na zem a válí se po mně. Ale mně to nevadí – její tělíčko hřeje a je krásně hebké. Je moc příjemné, když se ke mně tulí!

„Luno, přestaň!“ napomene ji Maty. „Promiň, myslí si, že jsi taky štěně. Jsi v pořádku?“

„Jsem v pohodě,“ směju se a vstávám. „Byla to legrace!“

„Znám tě ze školy. Jsi Pája, že jo? Kamarádiš se s Kátou.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Pájín Klub mazlíčků: Pohroma na vodítku.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.